

SHERLOCK HOLMES I LA SEGONA LLEGENDA DE SANT JORDI

Com cada tarda Sherlock Holmes estava capficat amb les seves cabòries intentant esbrinar algunes incògnites d'una història una mica fosca que tenia entre mans.

Fumava sense parar i l'ambient s'anava carregant, tampoc deixava de prendre cafè, dos elements necessaris per la seva concentració.

A mitja tarda va rebre un telegrama, molt curt però alhora molt imperatiu:

“Senyor Holmes necessito la seva ajuda. Presentis demà passat a Palau.

Sa Majestat el Rei de Catalunya.”

Holmes es va quedar bocabadat, pràcticament no sabia qui el reclamava, on era aquest estrany país ni de quin assumpte es tractava.

Quan va arribar el doctor Watson del club, va pensar que alguna cosa estava passant. El seu detectiu estava més capficat que de costum, la porta estava entreoberta, això que ell s'assegurava de deixar-la ben tancada, era evident que algú havia visitat Sherlock Holmes.

-Què opina d'això? - Li digué.

Holmes va ensenyar el telegrama al seu ajudant. Aquest, abans que pogués dir alguna cosa, es va trobar a prop de la cara un mapa immens i subratllat el nom de Catalunya.

-Estimat Watson, és aquí on tenim el nostre futur cas. Marxarem demà a primera hora. Tingui-ho tot a punt.

Aquella nit pràcticament no vaig dormir :-Què deuria passar perquè un Rei reclamés la nostra presència? Realment deuria ser un assumpte molt important.

-No deixava de pensar.

L'endemà vam marxar molt d'hora, el viatge fou llarg i pesat. Després de passar per diferents nacions vam entrar a Catalunya. Un país completament diferent al nostre: hi brillava el sol, en els paisatges s'hi barrejaven el verd de les muntanyes i el groc de les planes. Quan faltaven pocs quilòmetres per arribar a Palau, ens van rebre una escolta de soldats imperials. Al castell ja ens esperava el rei en persona. A la seva cara es notava una preocupació que després vam saber de què es tractava. Sa Majestat ens va dir:

-Sento haver-los fet venir de tan lluny! Però ja no sabia a qui recórrer i l'assumpte cada vegada és més greu i se'ns complica més.

-No s'amoïni! -Va respondre Sherlock Holmes-. Però digui'm de què es tracta aquest afer tan greu?

El Rei començar a explicar:

Ja fa mesos que el nostre poble sofreix els atacs d'una bèstia diabòlica o d'un monstre de grans dimensions...Va començar atacant els camps i els ramats.

Calculem que a mida que es fa gran, ja que de moment encara no l'ha vist ningú, cada vegada té més gana i ho devora tot. Abans es conformava a menjar-se un animal cada setmana o bé cada deu dies. Ara l'àpat ja és diari. Però va arribar un dia que se'ns van acabar els animals, n'hi deixàvem un sempre al mateix lloc i l'endemà no el trobàvem. El primer dia que no n'hi vam oferir cap, perquè se'ns havien acabat, es va enfurismar molt, tota la nit va xisclar i va destrossar tot el que hi havia al seu voltant. Ens vam reunir en un Consell Extraordinari i vam acordar que per mitjà d'un sorteig li oferiríem una persona. Era preferible que en mengés una sola abans que tot el poble i mentre buscaríem una solució al problema.

Desgraciadament li ha tocat a la meva filla. La meva filla, la Princesa, la única que tinc! Déu Meu, pel que més vulgui! Ajudi'm Senyor Holmes, ajudi'm!

-No es preocupi. És un cas força interessant. L'estudiaré amb precisió, si tinc qualsevol dubte ja el cridaré.-Va respondre Sherlock Holmes, després d'asseure's en una butaca i adoptar una actitud reflexiva.

Sa Majestat es va retirar. Al quedar-se tots dos sols, el doctor Watson va exclamar: -Ja ho tinc! És la famosa llegenda de Sant Jordi, tan popular a Catalunya. Així no caldrà que patim per res, la bèstia monstruosa que parlava el rei és el drac i quan estigui a punt de menjar-se la princesa apareixerà Sant Jordi damunt el seu cavall, matarà el drac, salvarà la Princesa i ja tindrem el problema solucionat.

-Molt bé estimat Watson, ha arribat a una bona conclusió! Jo també crec que estem vivint una segona llegenda de Sant Jordi, però hi ha quelcom que no m'agrada. Deixi'm sol. Vagis a descansar. Ens reunirem demà a les nou per esmorzar.

Sherlock Holmes es va passar tota la nit sense dormir, fumant, bevent cafè i reflexionant sobre el cas.

L'endemà va comunicar al Rei la necessitat d'oferir la Princesa a la bèstia. El Rei no volia de cap de les maneres, però al final va accedir.

A l'hora de costum van deixar la Princesa sota un arbre. Sherlock Holmes i el doctor Watson van quedar-se darrera una roca immensa observant tot el que passava i intentant no perdre's cap detall. Van veure aparèixer un animal, un monstre que treia foc per la boca i caminava feixugament. La Princesa va tancar els ulls. L'animal es va aturar davant la noia, se li va obrir una porta i algú va estirar la Princesa cap dins.

-I Sant Jordi?-va dir el doctor Watson.

-Que no veu que no és cap drac! Hem d'aturar-lo. Avisi als soldats de Sa Majestat!

Al moment va aparèixer l'exèrcit reial, van encerclar el monstre i van alliberar la Princesa. A dins de l' invent hi havia un homenet petit i astut que era l'encarregat de conduir l'animal.

Pressionat per S. Holmes va confessar que treballava per Arthur, el germà bessó del Rei qui fou destituït de la Corona feia anys. Els va dur a un indret amagat darrera les muntanyes on Artur havia començat a construir el seu propi regne amb els animals i les persones que havia segrestat al seu germà. Foren tots alliberats, entre ells el cavaller Sant Jordi i Artur empresonat.

El Rei no sabia com agrair a Sherlock Holmes i al doctor Watson la seva ajuda i els féu fills adoptius del seu regne.

Van marxar cap al seu país satisfets d'haver viscut, encara que per uns breus moments, la segona llegenda de Sant Jordi.

EL LÁPIZ ESCRITOR

Samuel era un niño de diez años muy alegre y feliz. Vivía con sus padres y abuelos en un pequeño pueblo de montaña llamado Tive.

Su afición era ir al campo y disfrutar de los animales y de las plantas. Muchas veces se quedaba parado escuchando el canto de los pájaros, oliendo las rosas y disfrutando de la naturaleza. Se pasaba horas jugando con su perro Roque.

Todo iba bien hasta que un día vendieron el campo donde trabajaba su padre y al quedarse sin trabajo tomaron la difícil decisión de

abandonar el pueblo y marchar a la ciudad. A Samuel no le gustaba la idea de separarse de sus abuelos, amigos y sobre todo de su perro Roque.

Hacía muchos años que los ojos de Samuel no se llenaban de lágrimas, pero no pudo remediarlo cuando sentado dentro del coche de su padre, lleno de maletas y paquetes, se alejaba de su querido pueblo y de sus montañas.

Al llegar a la ciudad le pareció todo horrible: edificios enormes, mucha gente que pasaba pero nadie se saludaba, no se distinguían los olores y se oía un ruido espantoso que no dejaba escuchar nada.

Se instalaron en un piso de alquiler barato, pequeño y poco ventilado. Su padre encontró trabajo de albañil y su madre hacía confección en casa.

Buscaron una escuela para que Samuel pudiese terminar el curso. La que tenían más cerca de casa estaba llena y lo matricularon en una de un barrio cercano.

Samuel nunca se había sentido tan solo e inseguro cuando iba al colegio. No tenía amigos, todos lo miraban de reojo, se burlaban de él y apenas le dirigían la palabra. Lo llamaban “El montañés”. Él no quería decir nada a sus padres:

-¡Bastante tenían ellos ! – pensaba.

Por las noches, las que podía dormir, soñaba con el color verde, rojo y blanco de sus montañas. Soñaba que le alargaban los brazos y lo acogían dentro de su falda. Allí Samuel se encontraba con su querido abuelo y con Roque. Pero, en el momento en que los iba a abrazar se despertaba.

Y eso sucedía día tras día. Samuel cada vez tenía menos hambre, dormía peor y se sentía muy triste.

La escuela donde cursaba cuarto de primaria pasaba por una situación económica muy delicada. El Ayuntamiento decidió no dar más subvenciones para ese curso. El equipo directivo del centro compró lotería, organizó rifas, concursos...todo para poder aportar algún ingreso a la escuela.

La profesora de lengua castellana presionó a sus alumnos para que participasen en un concurso literario a nivel nacional, llamado “El lápiz escritor”. El concurso era muy importante y el premio también, consistía en material escolar: enciclopedias, ordenadores y un conjunto de instrumentos musicales y además una cantidad importante de dinero. La mitad para la escuela y la otra para el autor del escrito.

Samuel se puso a escribir sin ganas, pero como el tema era libre, empezó a llenar páginas sobre su infancia, sobre sus montañas, su pueblo...El escrito estaba lleno de sentimiento y añoranza.

Un día el director del centro entró a la clase de Samuel y les comunicó la grata noticia de que el ganador del concurso literario “El lápiz escritor” era un alumno de la escuela, concretamente de esa clase. Antes de decir el nombre, el director agradeció al alumno ganador su participación y que la escuela saldría adelante, se dotaría de material más moderno y gracias al aporte económico podría pagar las deudas. También comentó que el escrito era precioso, lleno de emociones y bondad. Pidió un fuerte aplauso para Samuel, quien se quedó parado y sin saber qué decir.

A partir de ese momento sus compañeros empezaron a jugar con él, a hablarle y a llamarlo por su nombre.

Sus padres también estuvieron muy satisfechos de él, depositaron el dinero en un Banco para que de mayor pudiese estudiar.

Aquel final de curso todo el colegio, profesores y alumnos orgullosos de Samuel fueron de excursión a Tive, su pueblo natal.

De todos modos Samuel siempre que llega un alumno nuevo a la escuela le ayuda, impide que se rían de él y lo apoya en lo que convenga. Siempre se acuerda de la mala experiencia que vivió y que superó gracias a “El lápiz escritor”.